

ШКОЛСКИ СВИТАЦ: МИЛАНКА МИЛОСАВЉЕВИЋ МИЛОСАВЉЕВИЋ

Миланка Милосављевић Милосављевић

Техничка школа Крушевац

и-мејл: milanka.d.milosavljevic@gmail.com

Миланка Милосављевић Милосављевић (1957, Доњи Крчин, професорка, архивисткиња). Основну школу завршила у родном месту, Гимназију у Крушевцу, Филолошки факултет у Београду (Група за југословенске књижевности и српскохрватски језик). Радила у основним школама у Доњем Крчину и Варварину, а затим у крушевачким установама културе – позоришту, културном центру, музеју, историјском архиву. Неуморни покретач несмањеном енергијом ради на покретању зборника, манифестација... Октобра 2014. изведена је премијера њеног драмског текста *Љубавне авантуре виноградарског нјужа Буре* у Луткарском позоришту у Хаскову.

Слика 1. и 2. Са премијере *Љубавних авантуре виноградарског нјужа Буре*

ЉУБАВНЕ АВАНТУРЕ ВИНОГРАДАРСКОГ ПУЖА ЂУРЕ

(одломак)

ЂУРА: Ковиљка, помагај, много сам тужан!

КОВИЉКА: Ко ти је рекао да си ружан?

ЂУРА. Ма не ружан, тужан!

КОВИЉКА. А то! Тако су мојој тетки Корнелији рекли да нема шансе да стигне на циљ пре зеца, па је ипак стигла. ПРЕЧИ ПУТ – кола ломи! Тако и ти: како може неко леп и млад и оран за женидбу да буде тужан ? Пу пу пу, да те не урекнем...

ЂУРА: Тужан сам, Ковиљка, јер сам срео прилику, знаш, за женидбу, али је испало да сам ја неприлика за њу...

КОВИЉКА: Ма немој, пробирљива нека цура. А која је?

ЂУРА: Кишна глиста Криста!

КОВИЉКА: Па породица Кишних Глиста живи под земљом, знаш да је моја тетка Корнелија путовала на Нојевој лађи са њиховом пра – пра – пра – пра ујном Цецилијом када је био онај Велики потоп...

ЂУРА : Ма, знам, учили смо то у школи, али шта ми то вреди кад ме глиста Криста не воли. Еј, ја почех да причам у стиховима. Пази ово : школи – воли!

КОВИЉКА: Знам, то ти је прва фаза за заљубљеност. На добром си путу. Настави!

ЂУРА: Како да наставим кад је Криста отишла под земљу?

КОВИЉКА: Тако ти је то у животу : НЕ ДАЈУ УВЕК ДВЕ ПОЛОВИНЕ ЈЕДНО ЦЕЛО, живот није математика него енигматика!

ЂУРА: Па шта да радим, Ковиљка, мудра саветнице?

КОВИЉКА: Плеви даље, овај ја идем да плевим расадник расковника, а ти тражи даље. Имаш једну половину, па кад увидиш суштину задобићеш и целину. Пусти срце да те води, док га љубав не погоди.

ЂУРА: Добро, послушаћу твој савет и овај пут... Хеј, ко то скаче? Вау, види ти ту дугоногу цуру у зеленим хеланкама! Хеј, ти, мала, у зеленим хеланкама, пази како прелазиш бразду!

АНИЦА: Ма дај, фрајеру, пали, видиш да журим на тренинг!

ЂУРА: Шта да палим – у винограду је строго заброњено ложење ватре. Таман посла, пудар да подмеће пожар...

АНИЦА: Ма, не капираш: пали, то значи бриши, шта си се примио на ту ватру!

ЂУРА: Па, не знам можда зато што сам заљубљен?!

АНИЦА: Заћорио си се?! А у кога?

ЂУРА: Нисам се заћорио него заљубио, па рецимо – у тебе!

АНИЦА: У МЕНЕ? Па ти си стварно откачен!

ЂУРА: Нисам ни откачен, ни закачен него сам пуж, пуж Ђура, пудар.

АНИЦА: А ја сам Аница Жабица, тренирам уметничко пливање и роњење слободним стиллом!

ЂУРА: Вау! Слобоодан стил! То ми треба! Нисте удати, дакле?

АНИЦА: Ма какви, неее!

ЂУРА: Све ми иде на руку. Одлично! Ја сам кандидат за женидбу! Имам посао, своју кућу, не пијем, не пушим, обожавам здраву храну, волим све што воле млади...

АНИЦА: А кол'ко можеш да издржиш под водом?

ЂУРА: Зашто под водом?

АНИЦА: Па, ја сам ти, дечко, водоземац, знаш, пливам, роним, а ти си, како видим, чист сувоземац. Нисмо компатибилни...

ЂУРА: Нисмо шта?

АНИЦА: Нисмо пар. Sorry! Нађи неку из свог биосистема. Тао! Баш си сладак, али журим!

ЂУРА: И ова прилика оде! Ковиљкаааа, опет исто! Ниједна ме нећеее! Никад се нећу оженити! Остаћу саааам!

КОВИЉКА: Опет ти! Шта си се ту распекмезио: ниједна ме нееећее! А ти? Коју ти хоћеш?

ЂУРА: Па, па, па хтео сам Крису глисту...

КОВИЉКА: Па?

ЂУРА: Па, знаш, звала ме је да живимо под земљом...

КОВИЉКА: Значи, није те одбила...

ЂУРА: Знам, али како ћу ја да живим под земљом?

КОВИЉКА: Значи: ти си одбио њу...

ЂУРА: Па, јесте, али...

КОВИЉКА: Нема али. Криста те је звала, ти си је одбио...

ЂУРА: Па тако испада...

КОВИЉКА: Ма испадај ти, па тражи нову прилику, имам ја друга посла!

ЂУРА: Зато сам и дошао, Ковиљка, нашао сам је!

КОВИЉКА: Па што не кажеш него ме ту замајаваш, где је, која је?

ЂУРА: У томе и јесте гвинт, испалила ме је!

КОВИЉКА: Гвинт испалила, не знам ту фамилију, мора да су они били на некој од оних лађа које су возили Нојеви синови, Корнелија те Гвинтове и Испалене никад није спомињала...

ЂУРА: Ковиљка, то је нови речник, није фамилија, то значи да ми је и та прилика пропала.

КОВИЉКА: Зашто сад, побогу, младићу?

ЂУРА: Па кад ме тера у воду...

КОВИЉКА: Ама ко?

ЂУРА: Па та Аница Жабица, можда је знаш...

КОВИЉКА: Како да је не знам, њена баба стрина је била школска другарица од моје рођене заове Полескиње, која је опет по мајци из фамилије барских корњача, диван свет, само за моје укус много воле да се купају, па су им оклопи некако, како бих рекла...

ЂУРА: Шта сад да радим?

КОВИЉКА: Терај даље. Знаш како се каже: трећа срећа. 'Ајд' сад, пали! И-ју боже, шта причам начисто ће ме покварити ова омладина, ако ме чује моја тетка Корнелија како се изражавам тераће ме да напишем сто пута: НОБЛЕС ОБЛИЖ, што значи: Оближи дрвце од сладоледа пре него што га бациш или није блесав онај ко оближе дрвце од сладоледа пре него што га баци...

ЂУРА: Идем, Ковиљка. Хвала ти на свему. Трећа срећа...